

Erwin van den Eshof

Het geheim van ANDERS GRISSEL

Met illustraties van Richard Raaphorst

Ploegsma Amsterdam

De nieuwe Grissel

Vandaag was de dag waarop het leven van meneer Grissel voor-
goed zou veranderen. Hij droeg zijn beste pak en glimlachte
nervus naar zichzelf in de antieke badkamerspiegel. Hij keek
trots naar zijn lange, puntige hoektanden. De gedachte dat zijn
zoon elk moment geboren kon worden vulde zijn hart met
opwinding en nieuwsgierigheid. Zou hij net zulke hoektanden
hebben? Of grotere, langere en scherpere?

Een verre donderslag trok zijn aandacht. Buiten, boven het
bos en de Grisseltuyn, pakten donkere wolken zich samen. Er
was noodweer op komst. 'Precies zoals het hoort,' zei hij met
een grijns. Hij wreef met een doekje over zijn nette schoenen
en schoot de kamer uit.

Opgewekt marcheerde hij door een lange spookachtige gang.
Levensgrote, met spinnenweb bedekte olieverfportretten van
zijn voorouders sierden de muren. Het ene portret was nog
enger en uitzonderlijker dan het andere. Meneer Grissel keek
trots naar zijn eigen portret. Met zijn bleke huid, karmijnrode
ogen en vlijmscherpe tanden was hij een waardige opvolger in
de familielijn. Hij had lange, keurig gevijlde nagels en op zijn

hoofd twee kleine horens, die mevrouw Grissel heel schattig vond. Acht akelige spinnenpoten staken dreigend uit zijn rug. Nu zaten ze netjes verstopt onder zijn jasje, maar op het schilderij kon je ze goed zien, harig en supergriezellig.

Naast zijn portret was nog een mooi leeg plekje, waar binnenkort het portret van hun zoontje zou hangen. Meneer Grissel maakte een sprongetje van opwinding, want hun zoon zou de griezeligste Grissel zijn van alle Grissels, dat voelde hij gewoon!

Zou hij schubben hebben? Vleugels? Wratten? Monstervoeten? Hoeveel ogen zou hij hebben? Drie? Vijf? Of acht? Meneer Grissel hoopte echt op een vuurtong. Dat was heel zeldzaam. In de hele familie was er maar één iemand die dat had gehad: zijn overgrootvader Cornelius 'Vuurtong' Grissel.

'Een échte vuurtong, dat zou een hele eer zijn,' mijmerde hij. 'En zo handig om spekjes in je mond te kunnen roosteren!'

In de grote entreehal van het huis wachtten een heleboel uitzonderlijk griezelige familieleden ongeduldig op de komst van de nieuwe Grisselbaby.

'Nog heel even geduld!' riep meneer Grissel hen toe vanaf de balustrade. Hij was nog maar net uitgesproken of een felle bliksemschicht brak een oude boom in de tuin met een luid gekraak in tweeën. Het huis schudde en kopjes rammelden op hun porseleinen schoteltjes. Het was zover, de verwachte storm brak los.

Meneer Grissel liep haastig naar de slaapkamer. Maar de

deur was gesloten en er klonk nog geen babygehuil. Hij liep ongeduldig de gang op en neer, terwijl dikke regendruppels tegen de ramen sloegen en een ijle wind spookachtig om het huis loeide. De houten vloeren kraakten en piepten. Bliksem flitste en meneer Grissel werd steeds ongeduldiger.

Maar na een oorverdovende donderslag kwam er plotseling een einde aan de storm en in de stilte die volgde hoorde meneer Grissel het geluid waar hij zo naar had verlangd: het huilen van een baby. Hun zoon. De nieuwe Grissel.

Meneer Grissel klopte zachtjes op de deur en de dokter liet hem binnen.

‘Lieve schat!’ kirde hij en hij pakte de hand van mevrouw Grissel stevig vast. ‘Gaat alles goed met je?’

Ze knikte en glimlachte vermoeid.

‘Ik ben zo trots op je,’ zei meneer Grissel en hij keek verwachtingsvol de kamer rond. ‘Waar is hij? Kruipt hij over het plafond? Heeft hij mijn horens? Is hij slijmerig? Heeft hij een vuurtong?!’ Brandend van nieuwsgierigheid liep hij naar de wieg. ‘O, wat ongelooflijk bijzonder!’ zuchtte hij van geluk. ‘Onze zoon, een echte vuurtong...’

Hij keek in de wieg en zijn bloed stolde, want dit overtrof echt al zijn verwachtingen! In de griezelige wieg, onder een griezelig dekentje lag een klein, knuffelig baby’tje met zachte wangetjes en slaperige oogjes! Verbijsterd keek meneer Grissel op naar zijn vrouw. ‘H-hij is... n-n-normaal?’

‘Volkomen normaal en kerngezond,’ zei de dokter.

Meneer Grissel tilde zijn zoon voorzichtig op en bekeek

hem van alle kanten. ‘Ah, natuurlijk!’ riep hij uit. ‘Dit doet me denken aan het verhaal van oom Ivar!’

‘Oom Ivar, meneer?’

‘Ja, dat is een heel bekend familie verhaal. Oom Ivar liet iedereen schrikken, omdat hij er zo gewoon uitzag na zijn geboorte. Maar na precies twintig minuten’ – PIEP! Meneer Grissel zette een alarm op z’n horloge – ‘begon kleine oom Ivar te zweven!’

‘Zweven?’

‘Natuurlijk! En een half jaar later had hij voelspriet en insectenvleugels. Hij was, zoals onze familie altijd zegt – ’

‘Een laatbloeier?’

‘Precies, dokter!’ zei meneer Grissel. Hij legde zijn zoon terug in de wieg en plofte naast zijn vrouw op bed.

Na precies twintig extreem lange minuten piepte het alarm op het horloge van meneer Grissel. En hun zoon zag er nog steeds uit als een normale baby.

‘Vreemd...’ peinsde meneer Grissel. ‘Hij is in elk geval geen zwevende of vliegende Grissel... Maar de dag is nog jong!’

De dokter keek op. ‘Bedoelt u dat we wachten?’

‘Jazeker!’ riep meneer Grissel. ‘Er kan nog van alles gebeuren.’

Na een uur werd er op de deur geklopt. Het was oom Buffel. De harige reus gromde ongeduldig en wilde weten of er al nieuws was.

‘Nog heel even geduld, mijn beste Buffel!’ riep meneer Grissel.

‘We kunnen ze niet langer laten wachten,’ zei mevrouw Grissel na nog een kwartier.

‘Maar de verandering staat *echt* op het punt te gebeuren,’ beweerde meneer Grissel en hij keek verwachtingsvol naar de slapende baby.

Maar de verandering kwam niet. En in de drie uren die volgden, klopten er telkens ongeduldige familieleden op de deur.

‘Gaat het goed? Heeft hij schubben? Is het een weerwolf?’

‘Misschien is hij een *uitzonderlijke* laatbloeier,’ grapte de dokter.

Meneer Grissel kon er niet om lachen. ‘Straks wordt hij pas bijzonder als hij tien is!’ kreunde hij wanhopig. ‘Net als oudoom Florentijn, een letterlijke laatbloeier die op zijn tiende verjaardag wakker werd met een hoofd vol bloemblaadjes, groene vingers en een vreselijke behoefte aan water en zonlicht!’

‘Stel je niet zo aan, lieverd,’ zei mevrouw Grissel. ‘Kijk nou eens hoe mooi hij is.’

‘Hij is prachtig,’ zei meneer Grissel, ‘alleen heeft hij niets...’

‘Grisseligs?’

‘Helemaal niets,’ zei meneer Grissel.

‘Lijkt hij dan op niemand uit de familie?’ vroeg de dokter.

‘Nee,’ zuchtte meneer Grissel.

‘Dan is hij toch *juist* heel bijzonder?’

Er werd meerdere keren hard op de deur gebonsd.

Mevrouw Grissel pakte meneer Grissels hand. ‘Liefje, we kunnen ze niet langer laten wachten.’

‘Ik heb een idee!’ riep meneer Grissel plotseling en hij sprong op.

Even later had hij zijn engste halloweenmasker bij het baby'tje opgezet.

'Zo,' zei hij en hij trok de gordijnen dicht en deed het licht uit. Nu was de kamer lekker donker en griezelig en niemand zou kunnen zien dat de baby een masker droeg. 'Dit gaat lukken,' zei meneer Grissel en hij opende triomfantelijk de slaapkamerdeur.

'Lieve familie,' zei hij plechtig, 'het is met gruwelijk groot genoegen dat ik jullie voorstel aan de meest uitzonderlijke, meest enge en meest bloedstollende, spiksplinternieuwe Grissel!'

'Heeft hij slagstanden?'

'Wrattige oren?'

'Is hij harig?'

De familieleden dromden zenuwachtig naar binnen.

'Waarom is het hier zo donker?' vroeg iemand.

'Zijn... eh... spinnenogen... kunnen niet tegen daglicht,' verzon meneer Grissel.

'Spinnenogen!' riep Simon Brozebrak opgewonden. 'Ik wist het!'

Meneer Grissel had ze beet. Nu moest hij het allemaal gewoon lekker aandikken. 'Onze zoon is ongekend duister en misvormd,' schepte hij op. 'Hij is afschuwelijker dan elke Grissel die hem voorging!' Op dat moment deed hij snel het licht aan en uit, waardoor de kamer even verlicht werd. De menigte slaakte een kreet van angst.

'Ik zag hem!' riep iemand.

Weer flitste meneer Grissel met het licht en iedereen ving een glimp op van de verschrikkelijk enge baby.

FLITS! ‘Die puntige tanden!’

FLITS! ‘Die stinkende wratten!’

FLITS! ‘Die bloeddoorlopen ogen!’

Elk van hen zag iets anders, maar ze waren het er allemaal over eens: dit was zonder twijfel de engste Grissel die ze ooit hadden gezien...

Het kraambezoek was voorbij en meneer Grissel deed het enge masker van zijn zoon af. ‘Waarom zweeft hij nou niet?’ kreunde hij. ‘Is er geen handleiding voor niet-zwevende baby’s? Wat zegt het internet? Het komt toch vast vaker voor?’

‘Dat een baby niet zweeft?’ vroeg de dokter.

‘Ja,’ zei meneer Grissel, ‘dat is toch niet normaal?’

Mevrouw Grissel gaf hem een knuffel en meneer Grissel kalmeerde.

‘Misschien groeien zijn horens later,’ zuchtte hij. ‘En wordt hij bij de eerstvolgende volle maan een weerwolf!’

‘Ik denk van niet,’ zei de dokter voorzichtig. ‘Jullie zoon is volkomen...’

‘Zeg het niet!’ smeekte meneer Grissel.

‘...normaal,’ zei de dokter.

Meneer Grissel keek haar aan. ‘Wat betekent dat eigenlijk? Normaal?’

nor·maal (*bijvoeglijk naamwoord, bijwoord*)

volgens de regel; = gewoon

‘Uw zoon is een gewoon kind.’

‘Onze zoon is... gewoon...’

‘Doodgewoon,’ zei de dokter. ‘Kerngezond en mega-super-niet-normaal zo gewoon!’

‘Niet normaal, zei u?’

‘Dat is een uitdrukking,’ zei de dokter. Ze knikte, zei ‘goede-middag’ en vertrok.